

MESAJUL PREȘEDINȚIEI ZONEI

Să ajungem să ne bizuim pe forțele proprii din punct de vedere temporal

Vârstnicul Timothy J. Dyches, Statele Unite

al doilea consilier în președinția Zonei Europa

Primăvara, avem privilegiul să sărbătorim Paștele, când, în emisfera nordică, prezența rece a iernii e înlăturată de căldura plăcută a aerului de primăvară. Este momentul renașterii și al unui nou început pentru tot ce are viață.

Vă invităm, încă o dată, să ajungeți să vă bizuiți pe forțele proprii din punct de vedere spiritual și temporal. În Evanghelia lui Isus Hristos, acestea sunt complementare, una nu poate exista fără cealaltă.

„Bizuirea pe forțele proprii este capacitatea, angajamentul și efortul de a satisface nevoile spirituale și materiale ale dumneavoastră și ale familiei. Pe măsură ce membrii ajung să se bizuie pe forțele proprii, ei ajung să slujească și să se îngrijească mai bine de alții.

Membrii Bisericii sunt responsabili de propria bunăstare spirituală și materială. Fiind binecuvântați cu darul libertății de a alege, ei au privilegiul și datoria de a-și stabili propria cale, de a-și rezolva problemele și de a se strădui să ajungă să se bizuie pe forțele proprii. Membrii fac aceasta cu ajutorul inspirației din partea Domnului și muncind cu propriile mâini.”¹

Cum pot ajunge să mă bizui pe forțele proprii din punct de vedere temporal?

Înțelegând valoarea și binecuvântările muncii

„Fie ca noi să ne dăm seama că privilegiul de a munci este un dar, puterea de a munci este o binecuvântare,

iar dragostea de muncă reprezintă succesul.”²

Valoarea muncii este vitală în viețile noastre pentru a învăța lecțiile care ne vor aduce fericire și progres de durată. Am crescut într-o familie mare care se baza pe principiul muncii. Făceam totul, de la pregătirea și aratul pământului până la plantarea semințelor, de la irigarea zilnică și prășitul din timpul sezonului de creștere, până la recoltare și strângerea de provizii făcând conserve sau congelând. Iar aceasta era numai ceea ce făceam în timpul verii.

Părinții mei erau mereu alături, plini de credință, încurajând, învățându-ne și muncind cot la cot cu noi. Niciodată nu ne cereau să facem ceva ce ei nu ar fi făcut. Binecuvântările muncii în familie au inclus bucuria de a depune efort creativ și de a „face un lucru cum trebuie”, dobândirea de îndemânări utile pentru moment și pentru viitor, oferirea de slujire altora, înțelegerea așteptărilor și performanței legate de un proiect și dezvoltarea autodiscipliniei.

Profitând de oportunitățile educaționale

Cu un an înainte de grădiniță, era de așteptat ca noi să învățăm să ne

Vârstnicul

Timothy J. Dyches

legăm singuri șireturile la pantofi, să știm cât este ora uitându-ne la ceas, să memorăm adresa noastră și numărul de telefon și să învățăm cum se ajunge pe jos până la școală. În timpul anilor de școală, eram mereu îndemnați să dăm tot ce aveam mai bun, iar părinții noștri ne ajutau mereu să ne ridicăm la potențialul nostru. Învățăm mereu.

Credința precede miracolul

„Într-adevăr, Domnul ne ajută când ne îndreptăm spre El în momente dificile, mai ales când suntem dedicați lucrării Sale și suntem supuși voinței Sale. Dar Domnul îi ajută doar pe cei care sunt dornici să se ajute pe ei înșiși. El Se așteaptă ca toți copiii Săi să se bizuie pe forțele proprii în măsura în care pot.”³

O absolventă a cursului de business pe forțele proprii relatează despre călătoria ei de credință și acțiune:

„Am început să pun în practică tot ceea ce am învățat, inclusiv faptul de a-mi folosi timpul în mod eficient. Acum, simt că eu contez și că pot face lucruri pe care nu mi le-aș fi imaginat în trecut.

Citesc din scripturi în fiecare zi și mă rog din toată inima – știu că sunt importantă pentru Tatăl meu Ceresc. Au început să se întâmple lucruri în viața mea pe care nu mi le-aș fi imaginat vreodată. A fost incredibil. Era ca și cum cineva îmi îndruma pașii în căutarea unui loc de muncă. Nu am avut probleme legate de limbă.

Când m-am prezentat unei femei care căuta o îngrijitoare pentru fițița ei, imediat ce am intrat în casă, micuța m-a îmbrățișat și m-a sărutat. A stat lângă mine pe toată durata interviului și, datorită acestui lucru, am obținut locul de muncă. Acum, soțul ei ne ajută să găsim un loc de muncă pentru fiul meu.

De atunci, o altă persoană ne-a oferit un loc de muncă. O soră din Biserică m-a ajutat să găsesc un apartament în care să locuim. Pentru prima oară în viața mea, fac lucruri pe care nu am crezut vreodată că vor fi posibile.”⁴

În timp ce reușim să ne bizuim mai mult pe forțele proprii, ne păstrăm sănătatea făcând exerciții fizice cu regularitate, având obiceiuri alimentare

sănătoase și o igienă corporală bună. Nu cheltuim mai mult decât câștigăm și economisim, în timp ce evităm datoriile. Persoana care se bizuie pe forțele proprii va posti și va dona cu bucurie o donație de post generoasă.

Calea către perfecțiune presupune să trăim în fiecare zi în acord cu Evanghelia. Așadar, străduindu-ne să ajungem să ne bizuim pe forțele proprii din punct de vedere temporal, punem în practică toate principiile Evangheliei lui Isus Hristos. Mă rog ca, în lunile și anii ce vor urma, cu toții să facem acest lucru.

NOTE

1. *Manualul 2*, 6.1.1.
2. David O. McKay, *Pathways to Happiness* (1957), p. 381.
3. Vârșnicul L. Tom Perry, *Ensign*, octombrie, 1991.
4. Vezi, de asemenea, D&L 60:13; 130:20–21.

GLASURI ALE SFINȚILOR DIN ZILELE DIN URMĂ

O unealtă în mâinile Domnului

Miron Alexandra

Am fost chemată să slujesc în misiunea Madrid, Spania, în perioada 2011-2013.

Experiențele din munca misionară te ajută mult să crești spiritual, să înțelegi ce loc ocupă Evanghelia în viața ta, s-o apreciezi, să poți depune mai mult efort pentru a continua progresul

spiritual și să te maturizezi cu scopul de a te pregăti pentru viitor.

Munca misionară înseamnă să fii în slujba aproapelui tău, să te preocupi de salvarea altor suflete, nu doar de al tău și să-i ajuți pe alții să-și regăsească pacea interioară. Merită efortul atunci când devine un obicei.

ALEXANDRA MIRON

Sora Miron

CUM AM AFLAT

Adevărul este simplu

Chirilă Alexandru

Ramura Ploiești

M-am născut în data de 9 noiembrie 1941, în Ploiești, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

Fratele meu mai mare și casa părinților mei au fost nimiciți de aviația americană în timpul bombardamentelor. Am crescut în condiții grele. Mulți copii de vârsta mea au murit de foame sau boli după război. Am fost ferit de Tatăl Etern și am crescut într-o biserică, ce a fost închisă în 1956. După câțiva ani, a fost redeschisă, dar între timp, m-am alăturat unei alte biserici, care era la început în România.

Aici, m-am format ca om și am primit chemări. În anul 1990, am mers în Los Angeles, California, la un congres internațional al bisericii din care făceam parte. Am locuit în Modesto, Sacramento, L.A. și San Francisco.

În L.A. am cunoscut personal, pentru prima dată, o familie de mormoni. Aceștia m-au impresionat prin atitudinea și mărturia lor. Astfel, am început să înțeleg că nu tot ce știam despre mormoni (ce învățasem la seminar sau ce am citit în diverse tratate) era adevărat. Când am plecat din SUA, m-am întrebat dacă voi mai întâlni vreodată mormoni. În luna ianuarie a anului 1993, ducându-mă la București, am întâlnit pe stradă doi misionari pe care i-am abordat. Le-am dat adresa mea și

ei m-au pus în legătură cu misionarii din Ploiești, pe care nu-i mai văzusem. La acea dată, în Ploiești era un grup, care, mai târziu, s-a constituit într-o ramură. Misionarii, inclusiv președintele misiunii, au lucrat cu mine. Sunt foarte recunoscător pentru răbdarea pe care au avut-o cu mine. În timpul acestor discuții, am început să primesc răspunsuri la întrebări fundamentale, la care nu primisem niciun răspuns în biserica din care făceam parte.

Și, la finalul discuțiilor, am primit și răspuns cu privire la Joseph Smith. Atunci am înțeles și recunoscut că este un profet al Domnului și că, prin el, Dumnezeu a început o nouă și ultimă dispensație a salvării printr-o Evanghelie restaurată și o Biserică adevărată.

Atunci am avut interviul pentru botez și, apoi, am fost botezat, confirmat și mi s-a conferit Duhul Sfânt.

Au trecut de atunci mai mult de 20 ani și sunt fericit că am avut șansa să nu trec vâlul până când nu am obținut o adevărată împăcare cu Tatăl Etern. Pe scurt, aceasta este povestea convertirii mele.

Mărturia mea este simplă, așa cum și adevărul este simplu. Cred fără nicio îndoială că Tatăl Etern – Dumnezeu – este viu și desăvârșit în tot ce este

Nu toate experiențele sunt pozitive, dar, totuși, cum nimic nu este întâmplător, trebuie să prețuim tot ceea ce avem, bun sau rău, pentru că totul este ca o autoevaluare prin care poți vedea cine ești și decide cine vrei să fii și unde vrei să ajungi.

Sunt multe lucruri pe care le înveți în timpul misiunii și pe care nu le-ai putea experimenta în altă parte și de aceea sunt foarte recunoscătoare pentru că am putut sluji timp de 18 luni și să fiu o unealtă în mâinile Domnului. ■

Fratele Chirilă și președintele Ivory

bine, dincolo de puterea completă de înțelegere omenească, că Fiul Său – Isus Hristosul – este singurul Salvator – că, în El, este arătată toată iubirea Tatălui, că Duhul Sfânt, persoană de spirit, este Cel ce astăzi îndrumă, arată calea și despietrește minți și inimi, că Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă este unica biserică adevărată, că profetul Joseph Smith este profet al restaurării, că profeții Bisericii sunt chemați pentru și în folosul oamenilor și sunt mulțumit că mi-am găsit rostul, împreună cu soția mea iubită, sora Lidia, în numele sacru al Domnului Isus Hristos, amin. ■

Căldură și bucurie

Fotea Claudia
Ramura Ploiești

Mă numesc Claudia Fotea. Am aproape 36 de ani și locuiesc în Ploiești cu familia mea, soțul și fiica noastră, Adela și cei doi băieți David și Daniel.

Sunt membră a Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă de aproape 16 ani. A trecut destul de mult timp de când m-am botezat, dar, în același timp, mi se pare că viața mea a început atunci, la Deva, orașul meu natal. Uneori ma simt de parcă aș fi fost membră a Bisericii toată viața.

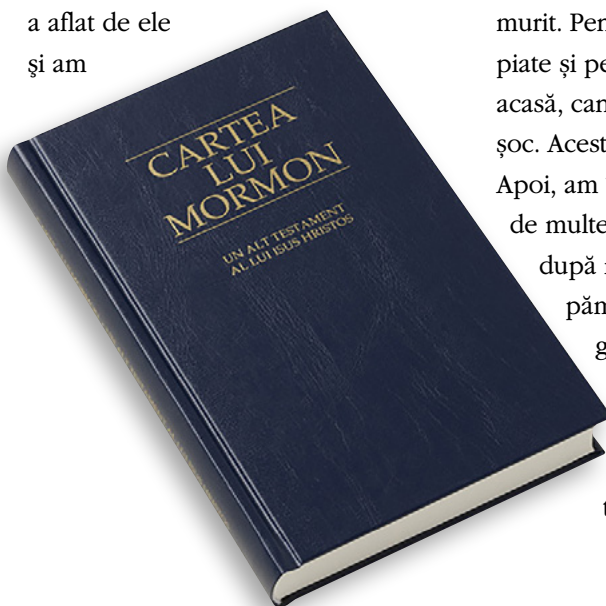
Misionarii au venit pentru prima data în Deva în luna decembrie a anului 1998. Cursurile de limba engleză au început imediat. În luna februarie a anului 1999, prietena mea cea mai bună, Mirabela, a aflat de ele și am

început și noi să participăm. Erau destul de mulți oameni, dar noi nu știam că tinerii americani erau misionari ai unei biserici. Nu știam nimic despre ei.

La sfârșitul unui curs, misionarii au hotărât să facă o prezentare a Cartii lui Mormon (care fusese tradusă recent în întregime) și a motivului pentru care ei veniseră aici. Nu îmi amintesc deloc ce au spus, dar un singur lucru mi s-a întipărit în minte și în suflet. În momentul în care am văzut Cartea lui Mormon, sufletul meu s-a umplut de niște sentimente pe care nu le-am mai avut niciodată. Trebuie să specific că eu am fost mereu o persoană religioasă. Eram ortodoxă. A fost chiar o perioadă în care frecventam biserica și am început să studiez din Biblie de mică. Am luat contact de câteva ori și cu alte biserici și am continuat să citesc din Biblie.

Când avem 4 ani, bunica mea a murit. Pentru că eram foarte apropiate și pentru că eram singură, cu ea, acasă, când a decedat, am suferit un șoc. Acesta m-a urmărit o perioadă. Apoi, am început să fiu chinuită de multe întrebări. Unde mergem după moarte? De ce trăim aici, pe pământ? Totul mă chinuia. Plângeam ore în șir și Îl imploram pe Dumnezeu să mă ajute să înțeleg.

Ei bine, în momentul în care am văzut Cartea

Familia surorii Fotea

lui Mormon, am simțit că mă întorc acasă. Am simțit căldură și am simțit bucurie. Vedeam un nou drum deschis în fața mea, drumul pe care Îl rugasem pe Dumnezeu de mult să mi-l arate. În acel moment, nu am înțeles prea mult din ceea ce simțeam, dar am știut imediat că trebuia să citesc acea carte. Bine-nțeles că mi-a fost teamă și rușine să le-o cer misionarilor, dar am vrut să merg la adunarea lor duminică. Eu și Mirabela ne făcuserăm planuri pentru a merge. Adunarea de împărtășanie se ținea la Casa de cultură din Deva, unde era și cursul de limba engleză, dar

se desfășura într-o altă sală mai mică. Din păcate, Mirabela nu a putut veni și, din teamă, nu m-am dus nici eu singură.

După o perioadă, am descoperit că doi dintre tinerii misionari locuiau cu noi în bloc. Și, curând, am găsit în poștă un fluturaș care cuprindea pagina de introducere din Cartea lui Mormon. La sfârșit, ei specificau că această carte se distribuie gratuit și că, pentru a obține un exemplar, puteam suna la numărul lor de telefon. Din nou, mi-a fost rușine să sun, dar, într-o duminică din luna mai a anului 1999, când i-am întâlnit pe doi

dintre misionari aproape de blocul unde locuiam, am avut curajul să îi oprim și să le spunem că dorim un exemplar al Cărții lui Mormon. Băieții s-au arătat foarte bucuroși și chiar s-au dus în apartamentul lor pentru a aduce câte un exemplar pentru fiecare dintre noi. Apoi, am mers în parc împreună și am avut o discuție despre această carte și despre Biserica din care făceau parte. A fost o discuție minunată. Mi-am dat seama imediat că principiile lor, adică cele ale Bisericii lor, erau asemănătoare cu ceea ce simțeam eu. Eram fericită cu adevărat pentru prima dată. Simțeam cum toată această experiență îmi lumina sufletul. Eram hotărâtă să merg la Biserică în următoarea duminică.

Și, de data aceasta, chiar am făcut acest lucru. M-am îmbrăcat în singura fusta pe care o aveam, m-am întâlnit cu Mirabela și, împreună, am pornit spre adunarea de împărtășanie pentru prima dată. Eram emotionate și ne gândeam că vom intra într-o sală plină de oameni necunoscuți. Ne era teamă. Când am ajuns acolo, spre surprinderea noastră, sala era aproape goală, erau doar 4 misionari. Într-un fel, cred că eram ușurate. Mai târziu, am aflat că, de fapt, nu aveau membri în Deva, că orașul de-abia fusese deschis pentru munca misionară și că, încă, nu aveau o ramură acolo. Totuși, din aceea duminică din data de 23 Mai 1999, noi nu am încetat să

mergem la Biserică. Am continuat discuțiile cu misionarii și am început să citesc Cartea lui Mormon. Îmi amintesc că am citit-o într-un timp scurt și, în acest timp, mintea și sufletul meu se umpleau de bucurie. Am aflat treptat răspunsurile la întrebările care mă chinaseră ani de zile. Am știut imediat că trebuia să mă botez. Eram așa de fericită și doream să vorbesc cu oamenii despre bucuria mea. Mirabelei i-a fost teama la început. Urma să fim primele membre din Deva. Era ciudat într-adevăr, dar nu m-am gândit prea mult la acest lucru, nu mi-a păsat. Nu mă gândeam aproape deloc la această situație de a fi primele și singurele membre acolo. Eram fericită și știam că trebuie să mă botez. Aveam 18 ani și jumătate și locuiam cu părinții mei. Aceștia au aflat despre dorința mea de a mă alătura Bisericii și nu au fost mulțumiți. I-au cunoscut pe misionari, dar nu au fost de accord să mă botez. Mama mi-a spus categoric că, dacă mă voi boteza, mă va da afară din casă. Mi-a fost foarte teamă așa că am hotărât să aștept. Între timp, am mai citit Cartea lui Mormon de două ori, precum și alte cărți din literatura Bisericii.

Într-un final, în luna septembrie, am stabilit să ne botezăm în data de 25 septembrie fără acordul părinților. Aceea zi a venit repede, nu fără piedici, dar nimic nu ne-a stricat până la urmă bucuria de a lua asupra noastră

numele lui Isus Hristos și de a intra în legământ cu El. A fost minunat. Părinții nu au fost alături de noi, dar am avut câțiva prieteni care au participat. Eram euforică, parcă pluteam de fericire. Totul, acum, e ca un vis în mintea mea. A fost minunat. Găsisem ceea ce am căutat mult timp. Am găsit pacea, liniștea și fericirea mult dorite. Am progresat foarte repede cu ajutorul misionarilor. Am asimilat foarte bine și foarte repede doctrina și învățăturile Bisericii de parcă aș fi fost membră a Bisericii de o viață. Și, de asemenea, primii ani i-am dedicat aproape exclusiv muncii misionare pentru a împărtăși, într-adevăr, din bucuria mea altor oameni. A fost o perioadă minunată care mi-a schimbat total viața.

După un an, mama a aflat despre botezul meu și a pus în aplicare amenințarea. M-a dat afară din casă. Am locuit cu altcineva o perioadă. Până la urmă m-au primit din nou acasă. Tatăl meu, deși nici el nu înțelegea motivele mele, mă iubea foarte mult. Persecuțiile lor privind principiile mele religioase și dedicarea mea față de Evanghelia lui Isus Hristos mă făceau să sufăr uneori, dar, datorită slujirii minunate, uitam. Experiențele minunate pe care le-am avut în timp ce lucram împreună cu misionarii la clădirea Sionului la Deva și faptul de a fi martoră a creșterii grupului de membri și a organizării tinerei ramuri

și la vestirea Evangheliei acolo m-au clădit pe mine ca om și mi-au oferit o temelie sigură bazată pe Isus Hristos.

Știu din toată inima mea că aceasta este munca lui Dumnezeu pe pământ. Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă este Biserica adevărată pe acest pământ și Isus Hristos este conducătorul ei. Cartea lui Mormon este o comoară, este Cuvântul lui Dumnezeu care a ieșit la suprafață în aceste zile pentru a face cunoscută oamenilor plenitudinea Evangheliei lui Hristos. Ea distruge toate doctrinele false și scoate la lumină adevărul pur al lui Dumnezeu. Sunt recunoscătoare pentru faptul de a ști și că această Biserică are un profet în viață, Thomas S. Monson. El primește revelații în aceste zile minunate nu doar pentru această Biserică, ci pentru toată lumea.

Sunt recunoscătoare pentru binecuvântările din viața mea. Pentru soțul meu, pentru fiica noastră, Adela, pentru băieții noștri David și Daniel. Ei sunt cele mai mari comori pe care Dumnezeu mi le-a dat în această viață. Sunt foarte fericită să mărturisesc faptul că un om sau o familie pot fi fericiți doar urmându-L sincer pe Hristos.

Isus Hristos trăiește, El este Salvatorul și Mântuitorul meu și al tuturor. Sunt foarte fericită să mărturisesc aceste lucruri în numele lui Isus Hristos, amin. ■

Fără nicio ezitare

Kiss Monica

Ramura Cluj-Napoca

Am aflat despre Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă în anul 2000, când aveam 18 ani. Auzisem un anunț la radio despre niște cursuri gratuite de limba engleză predate de americani. Urma să susțin examenul de bacalaureat și la engleză și mi-am spus că mi-ar prinde bine niște lecții în plus. Am mers să mă înscriu cu o colegă de liceu și am avut un sentiment de „dējă-vu” în ceea ce-i privește pe misionari. În urmă cu câțiva ani buni, doi misionari bătuseră la ușa noastră, dar tatăl meu a refuzat să-i lase să ne vorbească. Oricum, și atunci, și la înscrierea la cursuri, am avut un sentiment bun în legătură cu ei, că sunt oameni deosebiți.

Mi-au plăcut mult cursurile, iar sentimentul de „bine” m-a însoțit mereu în clădirea Bisericii. Mi-am lăsat caietul de notițe acolo și am trecut să-l iau duminică dimineața, iar misionarii împreună cu membrii erau la adunarea de împărtășanie. Am primit caietul de notițe și am fost invitată să rămân și să privesc. Am luat loc undeva în spate și am simțit ceva minunat în inima mea în timp ce o persoană de la pupitru, cu ochii înlăcrimați de emoție, își depunea mărturia despre Isus Hristos. Duhul Sfânt a fost atât

de puternic, încât m-a îndemnat să rămân și să accept tot ce a urmat: invitațiile la activități, Cartea lui Mormon, discuțiile misionare cu surorile și botezul.

Cartea lui Mormon mi-a fost dăruită de către o soră misionară drăguță și tot ea, împreună cu colega ei, m-a învățat despre Joseph Smith și Prima Viziune. La sfârșitul primei discuții, ele m-au învățat că, dacă voiam să știu adevărul spuselor lor, trebuia să mă rog. Seara, acasă, în camera mea, după ce am citit fragmentele scripturale date de surori, m-am

hotărât să mă rog pentru a afla dacă Joseph Smith a fost, într-adevăr, un profet și dacă era adevărată Cartea lui Mormon. Am îngenuncheat și, pentru prima oară, am vorbit în mod direct cu Tatăl meu Ceresc cu propriile cuvinte. Când am adresat întrebarea, am simțit că da, toate lucrurile pe care le învățam erau de la El, erau adevărate și că trebuia să studiez cu surorile misionare, fiindcă aveau să-mi schimbe viața în bine. Mi-au curs multe lacrimi de bucurie și am știut atunci, fără nici cea mai mică urmă de îndoială, de la Spirit la spirit, că este adevărat:

Sora Kiss alături de copiii săi

KISS MONICA

Dumnezeu a restaurat Biserica Sa pe pământ.

Următoarea dată când m-am întâlnit cu surorile misionare, ele m-au întrebat dacă doresc să fiu botezată, iar eu am răspuns repede „DA!”, fără nicio ezitare. M-au numit „simpatizantă de aur” și s-au bucurat pentru mine. Iar eu eram atât de fericită! Însă familia mea nu a fost de acord și am întâmpinat multă opoziție. Dar Tatăl meu din Ceruri m-a ajutat să trec cu bine peste acestea, iar botezul meu a avut loc într-o zi frumoasă de aprilie pe care n-am să o uit niciodată. Când am ieșit din apă, m-am simțit ca un copil, mică, curată și pură. A fost începutul unei noi vieți ca membră a Bisericii adevărate și sunt atât de recunoscătoare pentru îndrumarea de atunci și pentru că am ales ceea ce-i drept. Am fost și sunt binecuvântată în fiecare zi pentru că m-am decis să mă alătur turmei lui Isus Hristos. Duhul Sfânt este un ajutor minunat în progresul meu spiritual iar, fără acest dar, mi-ar fi fost, cu siguranță, enorm de greu.

Din octombrie 2003 până în mai 2005, am avut onoarea să slujesc în misiune în sudul Franței, iar în prezent sunt căsătorită în templu cu un bărbat minunat și avem trei copilași extraordinari, Răzvan (8), Eliza (5) și Mădălina (1 an și jumate).

Știu că Dumnezeu, Tatăl nostru Ceresc, și Isus Hristos trăiesc. Știu că Joseph Smith I-a văzut și a vorbit cu Ei. Știu că adevărata Biserică a lui Hristos

a fost restaurată și se află astăzi pe pământ. Sunt recunoscătoare pentru profetul Thomas S. Monson, care este

chemat de Dumnezeu să ne conducă astăzi. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

„Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun, și sarcina Mea este ușoară.” (Matei 11:28–30)

